

Ангел Каралийчев
Едно малко пате

Тази година старата патка измъти още три патета. Първото нарекоха Пухена възглавничка, защото беше покрито с мек пух, второто нарекоха Пати-клати, а третото, най-малкото, получи име Жълтия ламтурник. Ще попиташ, мое малко момче, защо му сложиха такова оскърбително име. Ще ти кажа защо. Още през първия ден, когато баба Тодора спусна трите жълтурчета и почна да им рони трохички, най-мъничкото разтвори голямата си човка и залапа дажбата на Пухената възглавничка и на Клатенцето. Тогава баба Тодора се ядоса и го нарече Жълт ламтурник. Глупавото патенце, наместо да се засрами, отиде, че се похвали на брадатия пуяк. Както знаеш, пуякът е най-големият клюкар в птичия дом, защото постоянно вика: клю-клю-клю! Щом научи как са нарекли патенцето, той тръгна между птиците и разказа на всички.

Когато патенцата станаха на седем дни, старата патка ги поведе към реката.

– Къде отиваме, майко? – попита Пухената възглавничка.

– На реката, чедо. Какво искате да похапнете? Сребърни рибки или попови лъжички?

– Аз искам сребърна рибка – проговори Пухената възглавничка.

– Аз пък искам попова лъжичка – обади се Клатенцето.

– А ти? – попита патката Жълтия ламтурник.

– Аз искам кит, кит! – провикна се Жълтият ламтурник.

– Искаш кит, но ще бъдеш бит! – закани се патката. – Твоята лакомия ще те погуби.

Стигнаха на речния бряг. Майката поръча на своите патенца:

– Мои жълтурчета, вие сте още много мънички и не знаете да плувате, затуй ще останете тук под върбата, докато ви наловя сребърни рибки и попови лъжички. Ще ме чакате, няма да мърдате оттука.

И като натопи широките си лопати, старата патка плувна към дълбокия вир. Подгони една попова лъжичка и се загуби в крайбрежния коренак.

Жълтият ламтурник постоя малко и се раздвижи неспокойно...

– Няма да чакам за една попова лъжичка до края на годината. Не съм толкова глупаво пате.

И тръгна към водата. Стъпи върху една бучка, но бучката се отрони и патето се търкулна. Цамбурна във водата. Бързите води го грабнаха и понесоха надолу към тъмната гора. Ти си чувало, мое малко момче, че в гората живее Хитрата лисица. Тъкмо в туй време, когато Жълтият ламтурник падна във водата, Хитрата лисица се измъкна от своята дупка. Подире ѝ се завтекоха две палави лисичета.

– Мамо – заскимтяха лисичетата, – довечера да ни донесеш за ядене нещо живо. Не щем жилаво кокоше месо.

– Добре, мамините зверчета, ще ви донеса нещо крехко и живо. Бъдете ми само умни и не излизайте от дупката!

И като им прати една въздушна целувка с лапичката си, лисицата безшумно потъна в горския гъсталак.

Там, където крайбрежните върби мокрят сребърните си листа във водата, има една хралупа. Ти знаеш какво е хралупа – кухо дърво.

В тая хралупа се потули Хитрата лисица и там дочака патенцето с очи, втренчени към реката. Жълтият ламтурник се беше научил вече да плува свободно, когато наближи хралупата.

– Стой! – изскочи лисицата и замаха застрашително опашката си.

Патенцето спря.

– Кой си ти? – попита лисицата.

– Аз съм Жълтият ламтурник.

– Олеле, колко си страшен! – учуди се лисицата.

– Не съм страшен, а съм безстрашен.

– Бре – усмихна се лисицата, – ами къде отиваш?

– Отивам да си хвана един кит.

– Какво ще го правиш?

– Ще го изям, защото съм страшно гладен.

– Ти си едно глупаво пате. Китове в реката няма. Китовете живеят в гората. Ела с мене да те заведе на едно място, където се въдят най-големите китове. Ще кълвеш, докато си напълниш гушата.

– Коя си ти? – попита подозрително патенцето.

– Аз съм горската сестра-спасителка. Помагам на загубените патенца. Най-напред им намирам храна, а сетне ги вода при майките им.

– Ти имаш добро сърце – зарадва се Жълтият ламтурник и заплава към брега.

Но щом доближи, лисицата протегна лапата си, пое го, захапа му едното краче и го метна на гърба си. Бързо се завтече към хралупата си.

– Сиротното патенце! – въздъхна една жаба. – Ще го глътне като муха тая хищница!

– Милата душичка! – зашумяха с клони крайбрежните върби и порониха росни капки като сълзи.

Хитрата лисица тичаше слепешката по заешката пътека. Сърцето й силно тупкаше: колко ли ще се радват нейните лисичета, когато получат за вечеря това живо патенце! Хитрата лисица беше много възбудена и забрави, че ловецът дядо Тодоран е заложил капан за лисици насред

заешката пътека под една шумка. Наместо да прескочи шумката, лисицата я блъсна с предния си крак, но в този миг скритият капан рече:

– Щрак! – и захапа Хитрата лисица за десния крак. Лисицата се препъна и изтърва патенцето.

Жълтият ламтурник се търкулна в тревата и като видя, че за живота му няма никаква опасност, изгледа лисицата с унищожителен поглед и затепа назад по пътеката. Тича до реката, без да се обърне. Плува като ладийка нагоре срещу течението, упъти се към ония върби, където го чакаха разтревожени майка му, Пухената възглавничка и Клатенцето.

– А бре, разбойнико – провикна се отдалече старата патка, – къде беше, ума ми изкара.

– В гората бях, майко. За кит тръгнах, а хванах една лисица.

– Лисица ли? Какво, ще я правиш?

– Ще подаря на баба Тодора едно кожухче, за да ми дава повече трохи и зрънца. Много съм гладен, майко.

И като отвори човката си, Жълтия ламтурник налапа две попови лъжички наведнъж и ги погълна с наслада.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: ВНorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3400>]